

Bestemor i spøkelseshuset!

Mitt navn er Marte, når jeg går til og fra skolen må jeg gå gjennom skogen. Jeg liker å se et hus litt lenger unna stien, men har aldri turt å gå der før nå. Jeg blir mer og mer redd jo nærmere jeg går huset men jeg fortsetter jeg står rett utenfor døra til huset. Jeg banker på døra, nå kan jeg ikke snu. Jeg hører et høyt, stort skrik som ikke er fra meg selv, hvem er det som er der inne???

Døra åpner seg, det står hvertfall ingen bak døra. Jeg lar nysgjerrigheten min ta over og går inn, det er en trapp der. Jeg føler at det er noen som stirrer på meg men jeg ser ingen. Jeg går opp i trappa selv om jeg ikke har noe god følelse for at det er den rette stedet å gå akkurat nå. Oppe er det to rom, det ene er et stort soverom mens det andre rommet er helt tomt nesten. Plutselig hører jeg en lyd, det er en lyd som jeg har hørt før men hvor da? Jo, nå husker jeg det hos bestemor når jeg går over dørstokken. Jeg blir livredd å løper inn i det rommet der det nesten ikke er noen ting, bare et bilde. Jeg ser på bildet det er bilde av en gammel dame med knersj rød leppestift, kort sagt så er hun ikke noe spesielt pen. Jeg ser på øynene til den gamle damen, de virker veldig levende men mest skremmende. Jeg snur meg og er på vei ut døra da jeg kjenner et pust i nakken, jeg snur meg rask tilbake men det er ingen der. Jeg går ned trappen igjen, det er noe som virker veldig kjent med huset. Jeg ser forvirret rundt meg det er ingen der.

«Auuu....» roper jeg

Jeg ligger plutselig helt nederst i trappa. Jeg har vondt i håndleddet

men reiser meg opp. Jeg går til venstre for trappa, der hadde de hatt kjøkken. Plutselig åpner kjøleskapet seg og jeg skvetter samtidig som jeg er glad.

«Er det deg bestemor?» spør jeg forsiktig.

Da kommer det en lyd mot meg, litt etter litt ser jeg en kjent person.

«Hei, bestemor!!!» roper jeg.

«Hei, vennen. Jeg beklager hvis du ble litt skremt men jeg ville ikke skremme deg sån veldig.» sier bestemor.

«Har du blitt et spøkelse?» spør jeg.

«Ja, er ikke det rart?» sier Bestemor.

Jeg prøver å klemme henne, men når jeg tar armene rundt henne bare går de rett gjennom henne.

«Jeg tror jeg må gå nå bestemor!» sier jeg med en tåre i øyet.

«Ok» svarer bestemor.

Jeg løper hjem og er hjemme cirka klokka 16.00. Mamma hadde kommet hjem før meg og jeg fortalte henne om alt som hadde skjedd. Det var bare en innbildning, du savner henne bare.